

man fra fransk og tysk side faktisk viger tilbage og svigter kursen.

Vi må også sikre, at der bliver etableret kontakt med de demokratiske kræfter, som nogle af os har haft kontakt med gennem længere tid, for det er klart, at med et styre af den type, der findes i Teheran, er det vigtigt, at man indhenter de informationer, man kan, og så må man selv vurdere, hvordan demokratiet har det i modstandsbevægelserne.

Og der må naturligvis være en åben kritik af det iranske styre. Uanset om dialogmulighederne er til stede eller ej, udgør det en del af presset.

Som det sidste er det vigtigt at konstatere, at kampen for menneskerettighederne ikke er gratis. Lidt retorisk har man nogle gange stillet spørgsmålet: Pengene eller livet? Og spørgsmålet har som bekendt et ganske enkelt svar – ikke bare i teorien, men også i praksis – og de, der er veget udenom og har troet, at man kunne vælge pengene, er kommet ganske alvorligt galt af sted. Lad mig nævne eksempler som Reagans Irangate og Margaret Thatchers Irakgate.

Det går altid galt, hvis man vælger pengene i stedet for livet, og det bør vi også se i øjnene, når det drejer sig om menneskerettighederne i Iran.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.54

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Annette Just (FP):

Ja, så står vi her og skal diskutere en sag, som vi i virkeligheden burde have diskuteret for år tilbage. Og i virkeligheden burde vi starte med at sige tak til regeringen for, at den fjumrede så gevaldigt med hele Rushdie-sagen, at vi i dag står her og kan diskutere Danmarks udenrigspolitik over for Iran og – vil jeg gerne have lov at tilføje – andre totalitære terroristregimer.

Når jeg starter sådan, er det selvfølgelig, fordi jeg er ét hundrede procent opmærksom på, at regeringen ikke ville have flyttet sig en tøddel,

hvis det ikke var, fordi den var kommet så gevaldigt i klemme på grund af Rushdie-sagen.

Man kan sige, at politikken er gået rent i kage! Man kunne måske oven i købet sige, at det er en slags »ostekage« – på nudansk må det hedde »ren feta« – der er i hvert fald gået totalt klud-der i det.

Og hvad er der så sket med den her fetaost, som først fik navneforbud i EU? Den måtte nemlig ikke få lov til at hedde feta, og den måtte heller ikke få lov til at hedde dansk feta, og man diskuterer stadig væk, hvad den så skal hedde. Og så måtte den heller ikke få lov til at have den farve, som den har haft hele tiden, fordi man putter lidt blå i den, fordi den ellers ikke bliver hvid nok. Almindelig dansk feta er nemlig lidt gullig. Og man kan så i årevis i EU diskutere, hvordan vores fetaost, som ikke må hedde feta, i øvrigt skal se ud, for at vi kan sende den til Iran og sælge den dér, hvis man altså bare ville betale for den! For det er jo også en sjov lille ting, som man glemmer at diskutere under den fine debat, vi har haft, og hvor man taler om den danske eksport til Iran.

Så meget om osten, som regeringen var nær ved at glide i!

Og så vil jeg gå over til, hvad det egentlig talt er, vi har sagt her hele morgenen:

Er det den nuværende regering, der har nægtet at diskutere med oppositionen mod det iranske styre, eller er det den tidligere regering, der har nægtet at diskutere med oppositionen mod det iranske styre? Og er det nogen ny situation, at der er en opposition mod det iranske styre?

Næh, det er det såmænd ikke. Og der er skrevet kæmpestore bøger om det, og der er beviser på beviser på beviser for, at der har været en opposition, som er gået ind for, at der skal være menneskerettigheder i Iran, og som har påvist, at det iranske styre ikke overholder, jeg var lige ved at sige nogen af menneskerettighederne, og at det iranske styre har stået for terrorisme både på nationalt plan og på internationalt plan.

Og alligevel – og det er altså med velberåd hu, at jeg omtaler begge regeringer – er der ingen af de danske regeringer, som har villet ændre den dialog – om man så kalder den kritisk eller stille, eller hvad man har lyst til – til noget, hvor man sagde: Her sker der noget. Hvorfor? Det vil fremtiden vise, det kan vi kun gisne om. Det er ikke på grund af fetaosten. Er det på grund af, at der er nogen, der i virkeligheden har en frygtelig dårlig samvittighed, fordi Danmark pumper oceaner af penge ind i styrer